

En Warnande Röst.

Alskade Läsare! den Skrift, som nu lemnas i dina händer, rör ämnen af största wigt och angelägenhet, ty den äföftar din tröst i detta lifswet, din salighet i det tillkommande. Du har en själ, det wet du, som är förnuftig, tänker och dömmar öfwer allt hwad du företager dig: du wet, att denna själen till sin natur är skiljaktig från Kroppen, att den, äfwen sedan din Kropp till stoft är förmultnad, skall fortfa- ra att wara till, antingen i ett lyckligt eller olyckligt tillstånd. Omkring dig ser du människorna, den ena efter den andra, unga och gamla, dö bortt och undagömmas i grafwen, och du wäntar, att ordningen innan kortt äfwen skall komma till dig. Innom få dagar äro dina omwärlingar i detta lifswet slutade, du skall stadna där, hwarest du ewigt förblifwer. Är det då icke angeläget, att göra dig sjelf denna fråga: Har jag någon säler grund för mitt hopp, att få ingå i himmelens saliga boningar, när jag döer; eller har jag icke större orsak, att frukta, det en förtörnad Gud ifrån sitt ansikte skall borttwisa mig till afgrundens alldrig upphörande plågor? - Leswer du i synd, döer i synd, så blir det sednare din lott. Lemna då din uppmärksamhet åt följande wälmentade erindringar:

1. Leswer du i synd, så är ditt tillstånd i högsta måtto farligt. Du ogillar den människas oförskigtighet, som dristigt nalkas branten af en botstendens afgrund; men den afgrund, dit din wäg leder, är oändeligen mer fasanwärd. Du fallar den däre, som för ett ögonblicks nöje blottställer sig för ett

Tredje Upplagan. lång.

långvarigt elände; men du är mycket mindre förnuftig, som för dina syndiga dårskaper, utsätter dig för Guds straff i ewigheten.

Hör denna röst som ropar till dig: Om icke människan blifwer född på nytt, kan hon icke se Guds Rike. Joh. 3: 3; en röst af din Frälsare sjelf, som en gång skall bli din Domare; och om du icke förut blifwit delaktig af den nya Födelsen, hade det varit dig bättre, att du ej varit född till werlden. Det heter då om dig: "Binder honom händer och fötter, och kasta honom i det yttersta mörkret; där skall wara gråt och tandagnisslan Matth. 22: 13. Ett åmne, som angår alla människors ewiga wälfärd, kan med skäl kallas det angelägnaste af alla. Wid ditt åkerbruk, i din verkstad, wid dina husliga göromål, bibe din själ syhelsätta sig med tankar derpå. Lyckligt, om dessa tankar få leda dig till Saligheten i Jesu Christo! Men will du slå ifrån dig sådana föreställningar, emedan de synas wäcka något bekymmer; will du, under ljusliga drömmar om lycksalighet, gå vidare fort på förtappelsens wäg, så war förwissad, att detta förtjusande bländwerk ej har långt bestånd. Snart skall döden draga täcket från dina ögon, och då skall du, som i din lefnad roat dig åt berättelser om djefwul och helswetet, få erfara, om Guds wrede öfwer synden betyder intet. Hvilket umgänge! hwilken syn! hwilka elagorop! hwilka plågor!

Dessa blad torde falla i någras händer, som misbruka Guds Namn, swärja och påkalla förbannelse öfwer sig sjelfwa och andra. De hafwa alldrig eftersinнат, hwad fördömmelse har att innebära, ty då skulle de ej tillåta sina tungor att gåckas dermed. HERRANS beslut är fast: "Han skall icke låta den blifwa ostraffad, som Hans Namn misbrukas", det är, mörkrets andar, som du så flitigt anropat, skola blifwa ditt sällskap, och den förbannelse, som du så

Så ofta påkallat, skall i fullt mått komma öfver dig.

Många ohelga Sabbathen. Allmänna Gudstjensten försummas, och dagen förnödes på Krogen, i låt-tja, i nöjen, i werldsliga göromål, i besök och besöks emottagande. Är det så man bör hålla hwilodagen helig? Gud bestämde sjunde delen af tiden till sin dyrkan, eller, som will säga detsamma, till din egen själs största angelägenhet. Om du röfwar ifrån Gud hwad Honom med rätta tillkommer, om du wårdslösat den wigtigaste omsorgen; hwad bör du wänta dig på redowisningsdagen, då du skall tråda fram för den Allsmågtige och Rättfärdige Domarens ansigte.

Gud har i 7:de Budet befallt: du skall icke stjåla. I människans syndefulla natur ligger en håstigt kärlek till sig sjelf, ett starkt begär till jordiska ego-delar och förmåner. Hjertat upptändes lätt af åtra, att, med wäld eller list, uppenbarligen eller hemligt, på ett finare eller gröfre sätt, genom slughet och förlagenhet, stundom under sken af rätt och billighet, tillägna sig och göra det till sitt, hwad som är andras. Man kallat dem grofwa tjufwar, som bryta sönder lås, dörrar, skåp, kistor, för att borttaga andras gods, och Borgerliga lagar straffa dem. Men det är ock, i Guds ågon, stöld, om man i handel och wandel beswiker någon; om waror, penningar, mått och mål, äro sämre och ringare än de borde; om man skinnar och utsuger sin nödställda nästa; om man tager muror; om man är bedräglig emot Fädernesland och Öfwerhet; om man undansnillar skatt och utskylder. Sänk efter, om du icke kunnit denna tjufwaart i ditt hjerta? Bed Gud om Nåd, att kunna dämpa dessa syndiga begär i sin början, bed om ett hjerta, som gerna ålskar och tjänar sin nästa. Ty inga orättfärdiga, eller tjufwar, eller girige skola ärfwa Guds Rike. 1 Cor. 6: 9, 10.

Dryckenskap är en allmän synd. Ofta ursäktar man
Guds

Guds gåswors misbruk så länge, till dess människan blir, som det heter, en slyhund, en liderlig. Gud ger oss wiserligen mycket till Kroppens nödorstiga föda, ja han unnar oss också, bara wi wiste nyttja det med tackfambhet, mången wålsmakande rätt, mången styrkande och upplifwande dryck. Ej sällan njuter människan detta goda, utan wördnad för Den, som gifwit henne det, utan mått och sparsambhet, utan åstänka på den hungrige och törstige. Jag talar nu ej om dem, som lika med swinen wälltra sig i gytjtjan; som under makars och barns nödrop, tillbringa sina dagar på frogar och källare; jag talar till dig, som i öfwerflödet söker ro och nöje; som förlöser det ådlaste, tiden, ibland lustiga bröder; till dig, som i din kammare med starka drycker will qwäfwä ditt bekymmer. Betänk hwad du gör. Fråga Guds Ord och ditt samwete, om du gör rätt. Anropa Gud om Nåd, att underkufwa dina syndiga böjelser. Fly de ställen och sällskaper, som förleda dig. Gud will gifwa dig styrka och rådighet, att fördraga den ogudaktigas åtlöje. Detta betyder mindre, än den stora Domarens wrede, på Hans uppenbarelses dag.

Åh! huru stort är deras antal, som lefwa i ungdomens lustar, i otukt och horeri! Känner du då icke, huru wederstygglig denna last är för Gud? att du inför Guds Domstol skall swara för de onda tankar, ord och gerningar, hwaruti du förlustat dig? Dessa syndar förhårda hjertat, döfwa samwetets röst och störtar dig i förderfwet. Gud säger om sådane: De skola hafwa sin del i den sijn, som brinner af eld och swafwel.

Någon af dem, som läsa detta, torde säga: "Gud ske lof! jag är icke ibland dessa beskrefna syndare. Jag är icke så förderfwad och elak. Jag lefwer i frid och enighet med alla människor; jag gör alla rätt; jag går flitigt i kyrkan och till nattwarden; om nå-

någon berföre kan hoppas, att komma i himmelen, så är det wist jag."

Min Läsare, ehö du må wara, det kan wara sant, att du ej begått några brott, att du iakttager åtskilliga yttre pligter emot Gud och nästan; men med allt det kan ditt hjerta wara iskallt för Jesum och Hans Lära: du kan wara utan en sann Religion. Phariseen, om hwilken Herren berättar, att han gick upp i Templet, talade ock mycket om hwad han gjort och icke gjort, men blef ändå förkastad. Det gifwes människor, som hafwa stien till gudaktighet, men försaka dess kraft. Om ock din lefnad för människor kan wara oklanderlig, så hör du dock ej till Jesu sanna bekännare, så länge den Heliga Ande icke fått upptäcka för dig syndaeländet, som ej mindre bor i ditt, än andra människors hjertan; och så länge du icke blifwit angelågen, att söka förlåtelse och salighet hos Jesum. Det gifwas säkra kännetecknen, hwilka utmärka den människan, som af hjertat, och öfwer allt fruktar och älskar Gud, ifrån den, som mer älskar sig sjelf, werlden och de ting i werlden äro. Öfwerwäg då, liksom inför HERrans ansigte, följande beskrifningar:

Den fruktar och älskar icke Gud, som söker sin högsta lycka i jordiska ting. Här är dess förnämsta skatt, och där skatten är, där är ock hjertat. Om egendomarne gifwa rik afkastning, om handeln florerar, om anseende och myndighet upphöja honom öfwer sina fattiga grannar, då har han wunnit den lycka han efterstråfwade, och, med den rika dåren, som omtalas i Bibelen, säger han: "Min själ, du har samlat mycket godt för många år; gif dig nu god ro, åt, drick och war glad." Du, som läser detta, låt samwetet tala; gör du öfwen så? hänger ditt hjerta fast wid jorden? Är det så, antag då såsom en röst från himmelen denna erinran: du är ännu oomvänd, du är
 siens

fiende till Gud; ty den som älskar mer werlden än Gud, den är Hans fiende. Deremot den som rätt fruktar och älskar Gud, den är upplyst om det säfångliga, om det otillräckliga och tomma uti jordiska ting. Han wet, att dessa ej kunna göra honom lycklig, och därför, när werldens barn så ifrigt sika efter dem, säger han: "Herre upplyst öfwer mig ditt ansigtes ljus, du fröjdar mitt hjerta, ändock de andra mycket win och korn hafwa." Ps. 4: 7. Intet kan tillfridsställa honom utan Guds Nåd, intet uppfyller hans själ med större glädje, än söttman af Guds kärlek. Fattigdom och förakt, när Gud är med honom, är honom angenämare, än werldens rikedomar, om han skulle sakna Gud.

En ogudaktig älskar icke, värkar icke, dyrkar icke Gud; många af dem försumma den allmänna gudstjensten, några bewista den, men blott af wana och äro glade, när den är förbi. Om Söndagen springa de efter nöjen, ja de glömma ej sina werldsliga angelägenheter, och det oaktadt är den dagen för dem den längsta af alla i weckan; man hör dem ofta då klaga: det är så tråkigt och ledsamt. På enskilda andaktsöfningar, antingen i sällskap med sin familie, eller för sig sjelfwe i kammaren, sätta de intet värde. De älska synd och werld, och kunna således icke hafwa förnöjelse af ett stilla umgänge med Gud. Men den gudfruktige kan icke annat, än högakta HErrans Tempel, det rum, hwarest Hans läf och ära utspredes, hwarest Evangelium till människornas frälsning förkunnas. Med glädje emottager han denna kallelse: Låt oss gå upp i HErrans hus? Han går dit med hunger och törst efter lifsens bröd och watten, och de stunder han där tillbragt, räknar han för de lyckligaste i sin lefnad. Han kan icke lefwa, utan att i tyfsta suckningar utgjuta sitt hjerta för Gud, och ej sålän derwid känner han en försmak af himmelens glädje

hje och fastar en blick på den ewiga härligheten.

En ogudaktig efterfinnar ej, att des barn hafwa o-
dödliga själar. Om de endast äro friska och ra-
ska, om de göra lycka i werlden, om han kan skaffa
dem föda och kläder samt arf, då tror han sig uträt-
tat allt fullkomligt wäl. Hvad deras själ angår, dår-
om bekymrar han sig alldeles icke. De uppvåra i syn-
diga wanor, i okunnighet om Gud och sin Frälsare.
Daktadt Evangelii klara ljus, som sprider sig omkring
dem, äro de i djupt mörker, och nästan lika okunni-
ge om Evangelii sanningar, som en hedning. Så för-
håller det sig med tusentals familjer. De föräldrar,
som ej bekymra sig om sina barns andeliga och ewi-
ga bästa, kan man med skäl kalla ogudaktiga.

Äter den som fruktar Gud, anser barnens tillstånd
i ewigheten, wara ett hufwudsakligt föremål för des
omtänka. Han söker gifwa dem ett djupt intryck om
natures förderfwet, om deras ondskesfulla hjerta, om
deras fel och brister, och följakteligen om nödwän-
digheten af Guds Nåd i Christo Jesu, uppenbarad
genom Evangelii predikan. Han önskar mer, att hans
barn må blifwa sanna Christna, dygdiga och förnuft-
tiga människor, än utmärkte genom lysande egenka-
per, genom rikedom och anseende. Des trogna råd till
dem blifwer: "Söker förnämligast efter Guds Rike."

Läsare! om du kännes wid den målning jag gif-
wit på en ogudaktig: om ditt samwete säger dig: ja,
just så tänker, så gör jag, då är du i mycken stor
fara, det är just du, som står wid brådden af den
bottenlösa afgrunden, det äro blott några steg emel-
lan dig och döden, emellan dig och den ewiga elden.
Fly då, fly då den tillkommande wreden!
Dommaren är för dörren. Utom ånger och sann om-
wändelse till Gud genom Christum skall det heta:
gack ifrån mig till pinorummet!

2. Leswer du i synd, är du främmande för Gud
och

och din Frälsare, så känner du aldeles icke den sanna Lycksaligheten.

Omdjligt är det, att på syndens väg hafwa frid och Lycksalighet. "De ogudaktige hafwa ingen frid, säger vår Gud." Är icke sanningen af dessa ord bestrykt genom din egen bedröfliga erfarenhet? Har du då alldrig känt samvetets qwalfulla förebråelser? Har då alldrig aningen wisat en skymt af det ewiga elände, hwari du störtar dig? Förstår du icke hwad som menas med en gnagande mask, som alldrig dör, med en brännande eld, som alldrig utslöcknar? Förmodeligen bemödar du dig, att utur ditt sine slå horet alla tankar på döden och domen. Förmodeligen söker du, i lustiga sällskaper, i fåfånga nöjen, och i genom din arbetsåhåga, att döfwa samvetets röst. Men hwarföre gör du det? Är det icke af den orsak, att du wet det samwetet skall vittna emot dig? Dock oaktadt allt ditt bemödande, att nedtysta det, skall den stunden, förr eller senare, komma, då dess förskräckande röst skall genomtränga ditt förhårdade Hjerter. Hwad blir det då utaf med den Lycksalighet som du lofwade dig på syndens väg?

Nedan har din egen erfarenhet öfvertygat dig, att på syndens väg ingen verklig lycka står att winna; försök då, hwart Evangelii väg leder, och du skall snart erfara sanningen af dessa ord: "De hafwa stor frid, som hålla Din lag." Exempel gifwas nog derpå, att de som förtröstat på HERRAN, hafwa under lifwets flersåhanda omwärligar, ja, i sjukdom och nöd, känt hwad den sanna Lycksaligheten innesattar. Jag will blott anföra en enda sannsärldig händelse, som tilldrog sig om sommaren 1799.

Elisabeth Purkis war född af bestedliga men fattiga föräldrar. Det behagade Herren, att låta henne snart erfara bekymmer och nöd, i det hon föll i en långsamt afstörande sjukdom, som slöt hennes lefnad,
in

innan hon fylt 20 år. Föräldrarne woro icke i stånd att förse henne med det nödtorstiga till sitt uppehälle, utan genom socknens bistånd, och enskiltas understöd. Gattigdomen och plågorna af hennes sjukdom företedde derföre omkring henne bara elende; men detta oaktadt war allt glädje inom henne. Trösten af Christi Evangelium war stårkande, utsigten till den ewiga saligheten uppmuntrande, och hon sade tidt och ofta, att hennes sjukläger, under umgänget med Gud, wore angenämare, än alla jordiska förmåner utom Honom. Bibeln och Psalmboken utgjorde hennes sällskap; de tröstade henne under sjukdomen, under själabekymmer, dagar och nätter. Sluteligen fick hon segrande ingå i sin Herres glädje. Du! som söker glädje i synden, i werlden, stig fram, säg: hwilar din lycksalighet på en säker grundwal? Låt öfwerlyga dig, att du icke kan blifwa lycklig, utan att känna, frukta och lyda den enda sanna Guden.

3. Så länge du lefwer i synd, är du en fiende till den stora Majestätiska Guden. Man eller qwinna, barn eller åldrig, hög eller låg, rik eller fattig, af hwad stånd, hwilket eller ålder du må wara, om icke Gud är din bästa Wän, så är werlden ett fångelse för dig, du måste, lik misddåbaren wänta på wredens dag. Du är i sjeffwa werket Guds fiende, du är en rebell emot Honom, som wisat dig så mycket godt, alltsedan du blef född. Dina gerningar wittna mot dig, ty de betyga: "Jag will icke, att Han skall regera öfwer mig."

Att wara Guds fiende, att wara Honom olydig, det är wäl det farligaste tillstånd en människa kan falla uti. Du fruktar ej för djefwulens ondsko, du will undwika fiendskap med människor, men du bryr dig ej om den emot synden nitålskande Guden. Omöjliggen kan du undwika Hans starka arm, när Han falskar dig fram på Rätensskapsdagen. Du skall finna hu-

ru förskräckligt det är, att falla i den öfwer synden vredgande Gudens händer. En gång skall du komma ihog denna varnande rösten, och du skall beklaga, att du med döft öra afhörde de råd, som nu gifwas dig.

4. Döden, domen och ewigheten skola innan kort öfverrascka dig.

Döden går dig till mötes med skynsamma steg. Då han kommer, hwad har du öfrigt annat, än en swår räkenskap, än en smärtande hugkomst af alla dina syndiga nöjen, af all din orättwisa winst, för hwilken du sållt din själ och salighet? Ja, du måste ställas för Christi domstol. För honom måste du aflägga en strång räkenskap för din förvaltning, för din tid, för din kropp och själs lyckliga egenheter, för dina förmåner framför andra i werlden; och hwarföre du har användt allt detta för dina nöjen, för din egen nytta, och icke till hans ära. Han skall säga: Satte Jag dig i werlden endast på det du skulle hopsamla rikedomar, med förgåtande af din odödliga själ? Stiftade Jag Sabbathen, att den skulle af dig ohelgas, och har Jag gifwit dig Salighetens Ord, att det af dig skulle föraktas? Har Jag låtit förkunna min lag och mina bud, att de skulle wanwärdas och öfwerträdas? Utsänder Jag icke mina trogna tjenare, att i mitt namn erbjudas de största syndare nåd, förlåtelse och delagtighet i Jesu försonings död? Daktadt allt detta är ju ditt hjerta lika känslolöst emot mina wälgärningar, och du wandrar fort på dina egna onda wägar? När den majestätiske Domaren ställer till dig sådana frågor, hwad swar will du då gifwa honom? Öfwertrygad om din brottslighet, förwirrad af fruktan för ett rättmätigt straff, skall du wäl kunna framsöra ett enda ord? Helt wißt skall ditt trottsande mod sjunka, när du får höra denna förskräckliga dom öfwer dig afkunnas: "Gack bort ifrån mig, du förbannade, i ewinnerlig eld, som för djewulen och hans änglar tillredd är." Ewighet,
ett

ett ord, som har så mycket att innebära! som förtjénar att med estertänka begrundas! Då den tunna slöjan, din kropp, är aflagd, skola dessa ewiga och andeliga ting i sin förwånande storhet wisa sig. I medlertid om Gud får nu gifwa ditt hjerta ett djupt intryck deraf, skola dessa tankar ofta hejda dig, under ditt närwarande dåraktiga lopp i synden.

5. Så eländigt ditt närwarande tillstånd är, och måste vara, så erbjuder Christi Evangelium ett medel till din frälsning.

Det gifwes en stor salighet, beredd af en stor Frälsare, och fullbordad på ett stort sätt. Denna salighet är öppen för alla, som med willigt hjerta emotaga den. Tänk icke, att genom eget bemödande göra dig wärdig denna salighet, eller att göra dig ren, innan du går till Honom. Lika så wäl kunde man bedja den sjuke göra sig sjelf frisk, innan Läkarens hjälp sökes.

Uck att du wille gifwa akt på denna hugneliga tidning med ett hjerta, lågande af kärlek till den Guden, som så älskade en förlorad werld, att "Han utgaf sin enfödde Son, på det att hwär och en, som tror på Honom, icke skall förgås, utan få ewinnerligt lif." Han gaf Honom i döden, på det du skulle lesa, Han låt Honom dömmas, på det du icke skulle fördömmas af Guds lag, som du öfwertrådt. Huru gudlöst du ock hittills leswat, huru djup smärtan öfwer dina synder nu må vara, så erbjudes i Evangelio en fri och full tillgift åt dig, så framt du will komma till Gud genom Jesum Christum. Denna lära om tillgift äfwen för de största syndare, är af den kraft, att den förmår drinkaren, att blifwa nycker; den otucktige att blifwa lysk; den swefsfulle, att blifwa redlig, och dem som länge stått under mörkrets wälde, att blifwa Guds husfolk.

Besinna derföre, huru Nådens Gud sjelf neblåter sig

sig, att högeligen bedja dig gifwa akt på, hwad din frid tillhörer, innan dagar och år taga en ånde; besinna, att den ömsinte Frålsaren, som gaf sitt lif till syndares frålsning, tilltalar dem i dessa nådiga ordalag: "Kommer till mig I alle, som arbeten och åren betungade, ty jag will wedergwicka eder;" och att Han sist, till din uppmuntran, ännu lägger detta vertill: att Han ingalunda förkastar den, som kommer; att ehuru länge du gjort Guds nåd motstånd, så är det likwål i hans hjerta rum för dig. Nu upphöjd på sin hårlighetsthron, skådar Han ännu i dag med medlidhsamhet på dig, ännu gifwer Han akt, huru du läser och hörer dessa rader. I detta ögonblick wet Han, med hwad uppmärksamhet du gör detta, hwad werkan dessa erindringar hafwa på ditt hjerta. Huru är det? Will du ej antaga Honom till din Herre och saliggörare, will du försumma den nåd, som är dig ännu förwarad? Besinna dig. Öndjiligen kan du få del af nådens skatter, om du i nådatiden icke aktar en så stor salighet.

Wet, att din omvändelse och frålsning innerligen gläder hwar och en werkeligen god människa. Af kärlek till människosjälars räddning från det ewiga förderswet, hafwa några låtit trycka denna lilla Skrift, och då dessa kånna sig lycklige i åtnjutandet af Guds nåd och barmhertighet, så önska de ock, att du måtte få deltaga i samma lycksalighet.

De weta, att uti deras Faders hus är bröd nog, och öfwer nog, samt att deras Faders hjerta brister af förbarmande emot dig. De weta, att du icke kan blifwa lycklig, innan du, lik den förlorade sonen, som förlöste sitt goda, wänder om till din himmelske Fader. De finna sin sällhet ökad, genom besträmmandet af din.

Gif akt på de stora förmåner, hwilka tillhöra dem, som, med Maria, af uppriktigt hjerta, hafwa utwäldt den bästa delen. De äro i besittning af den goda delen, som ej skall blifwa dem fräntagen. Guds löften skola uppfyllas på dem. I detta lifwet åtnjuta de många Guds wälsignelser till kropp och själ, och denna werldens wedermöda måste tjena dem till det bästa. Lif och döb, de ting som äro och de, som komma skola, alltsammans styres af Guds hand till deras nytta. De glädja sig af Guds Andas försäkran att de äro härlighetens arfwingar. Deras ögon se efter det ewiga Konungariket, som de skola besitta. Förmår icke allt detta, att uppväcka en alfwarlig åstundan hos dig, att ock blifwa delaktig af denna lyckalighet? Bed då, ack! bed då Gud, för Christi skull, uppmjuka ditt hårda hjerta, omskapa din förderwade natur, böja din halsstarriga wilja, samt göra dig till en ny människa, den efter Gud skapad är, i helighet och rättfärdighet.

Slutligen ännu en ömsint påminnelse: Med den Gudomliga nådens kraft motstå ditt eget hjertas elaka böjelser, dina onda sällskapsbröders förförelser. Tillslut dina öron för deras lockande röst; fly deras umgänge. Följ dem icke på deras wäg till helwetet, utan säg med den trogne Guds tjenaren Josua: I mågen göra, hwad I behagen; hwad mig angår, will jag tjena HERN.

v. 1.

Arma själ, som ligger säker Uppå lustans mjuka bädd, Och Dig uti synder vråker: Är Du ej för döden rädd; Ack! Du vågar allt för nog. An om Du på stunden dog? Säkert Du till kulan drog.

v. 2. Du en enda själ blott åger, Kom då detta wäl ihåg. Ingenting mot henne våger, Fast Du lade på en wäg Hela werldens göds och gull Som är blott ett stoft en mull, Om Du den förlora skull'.

v. 3. Kan Du något ting framgifwa Hwarmed Du kan lösa gen Sjålen Din då hon månd' blifwa Här förlorad? Nej, min wån: uppå jorden ingen man Finnes, som den frälsa kan Från den heta lågans brand.

v. 4. Nu med flit besinna detta Wakna upp utur din dröm. Fruktar du ej foten sätta I eldsprutand' swafwelström? Snart kan lampan slockna ut. Satta ty allwarligt slut Till att wälja lifwet ut.

v. 5. Walet är i dina händer. Dig står lif och döden för; Om Du Dig till Gud omwänder, Öppen finnes himlens dörr: Men, der Du dig satan ger, Du i qwalet störtes ner, Och hon åt Din ofärd ler.

Den uppvaknade Sjålen.

v. 6. Swad! jag tycker mig bli waken. Är det sanning eller ej? Är jag klädder eller naken? Är här någon, ack! så såg? Ty jag lif den blinda man, Som för trån tog folket an, Ej mitt tillstånd känna kan.

Jesu Swar.

v. 7. Jag är redo Dig meddela Digna salwa, att Du må Jefe mer om synen fela, Eller uti tåkn gå.

Lyft allenast ögon opp, Att bese Din lefnads lopp.
 Pröfwa Dig från tå till topp.

Sjålen.

v. 8. Ack! jag håpnar, rys och fasar, Skålfwer
 som ett aspelds För stark nordan, när den rasar,
 Att jag varit här så döf, Och så användt Nådens
 tid, Uppå hwilken Herren blid Mig förlånt, att sö-
 ka frid.

v. 9. Ett försträckeligt register Ser jag för min
 ögon stå Fullt med millioner brister, Syndaskulder
 stor och små: Hwarwid håren resa sig, Straffet la-
 gas till för mig, Pinan blir odrågelig.

v. 10. O! i berg och Klippor höga Hwilkas Klin-
 tar Klyswa skyn: Döljer för den Högstas öga, Sky-
 len för Hans skarpa syn Mig, som eder fallar på
 Och om hjälp anlita må, låt mig den åtnjuta få.

a. 11. Ack! min ögons fallor wåta Bryten liksom
 strömmar fram; Kunde jag blodsdroppar gråta Wor'
 det intet mot den skam Och den synd jag öfswat har
 Mot min Gud och kåra Far, Allt ifrån min unga da'r.

v. 12. Stingånd' pilar hjertat särat Skarpa spjut
 mig genom gå. Synd, o! synd, som mig bedårat
 Med din falska dunster blå. Din förgiftand' lustars
 win, Som du skänkte för mig in, Wändes nu i
 qual och pin.

v. 13. Arme jag, hwart will jag lända Är det gör-
 ligt undansly? Fore jag till werldens ända Der som
 dagen börjar gry, Hwarest morgonrådnans rand Lån-
 der himlen, som i brand, Fattade mig dock din hand.

v. 14. Jag fördensfull dig till fota, Store Gud!
 mig fastar ner. Dina domar mig wål hota. Idel
 synd jag hos mig ser; Men will du till rätta gå Med
 ett wisnadt blad och strå, So kan då för dig bestå.

v. 15. Dig det hörer till att vara Nådig, mild mot syndare, hwilket mången fått förfara, Den, hwars synd gjort honom we. Att du är i sanning god, Det försäkrar din Sons blod, Som utflöt likt strömmad flod.

v. 16. Jesu! skåda an min jämmer, Du som mig ur sömnen wäkt; Se hwad ångstan hjertat klämmer Och det snart i stycken bräckt. Låt då min elända själ Icke längre satans trål, Blifwa, o! Immanuel!

v. 17. Spåda trones gnista flodnar Hwar du den ej blåser an. Mörker öfwer själen tjochnar, Om jag, dyre Frälserman, Hjelpen ej af dig undfår, Som framslyter ur din sår, Den jag innerlig åtrår.

v. 18. Jag är blind ditt ljus medbela Stadd i tårnen, gif ditt sten. Jag är sargad, såren hela, Gjut der in din oljo ren. Jag är döf, gif hörsel god. Kranker, blif min hälso flod. Swager, blif min stöd och stöd.

v. 19. Jag är torstig, du är brunnen. Hungrig jag, du lifsens spis. Jag är fåret, du befunnen För en Herde god och wis. Jag en gren, war du min rot Och ett fäste för min fot. Fria mig från lagsens hot.

v. 20. Hjertat mitt är kallt och fruset, War min värma, eld och sol. Jag är mörkret, du är ljuset. Fången jag, du Nåda-stol. Död jag är, war du mitt lif. Kraftlös jag, o! starkhet gif. Styrkan din mitt allt förblif.

Denna Sängen är tagen ur Sions Sönger och finnes deri under N:o 2.

K. Uppbygg. Lovet.

K. Martianska.

Varnande

MB 412411

